

LBRIS

We know
books

VREAU SĂ TE DOARĂ

Alexandra Bratu

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

CAPITOLUL I

Mărturisesc, dragă împielițată! Nu mi-e frică nici de oameni, nici de viață. Dacă mi-ar fi fost, aş fi apăsător pe trăgaci. În mod paradoxal, îmi doresc sfârșitul, dar n-am curajul să trec la fapte. În plus, mai ești și tu în capul meu, voce nenorocită, ce tot mă silești cu nerușinare: *Deschide seiful ăla blestemat, scoate pistolul, îndreaptă țeava spre tâmplă și apasă pe trăgaci! Asta vrei, asta e scăparea! Dă-i drumul, fă-o!*

Am înțeles, sunt un pierde-vară depresiv, cu apucături suicidale, care nu-și poate duce treaba la bun sfârșit. Întrebarea e, de ce? Ce naiba mă mai leagă de lumea asta, dacă tot nu mai am nimic? Totuși, în ce constă acest „nimic”? Dețin o companie, asta-i o certitudine, iar în această companie eu sunt arhitectul. Adem Seza, arhitectul... E suficient? Ar trebui să fie, trebuie să fie, pentru că azi e o zi mare, iar dacă traiul meu mizer stă agățat doar de-un fragil fir imaginar de ață, atunci am să fac tot posibilul să-l transform într-o sfoară.

Mi se pare amuzant că uneori nu-mi doresc decât să mor, dar când vocile se sting și ceața se ridică, parc-aș mai trăi câteva zile. Râd, iar împielițata ce se zbate în capul meu se îndepărtează tot mai mult,

urlând exasperată, precum o vrăjitoare târâtă spre rug, pentru a fi arsă: *Lașule! Ești doar un rahat mic și speriat ce tremură ca un pui de javră! Laș!* Eu însă îi răspund, cu un entuziasm ieșit din comun:

— Nu azi, nenorocito! Nu azi!

După părerea mea, așa începe fiecare zi a unui bipolar ce nu-și mai găsește liniștea, nedorind să se ancoreze pe de-a-ntregul la realitatea cât se poate de dură și de sufocantă pe care o percepe. Nebun? Poate... Cert este că eu îmi petrec un sfert din fiecare dimineață ciondănindu-mă cu niște voci care, de cele mai multe ori, nici nu mai știu dacă sunt ale mele sau ale unui diavol.

Tot ce-mi doresc e o zi în care capul să-mi rămână gol, în care niciun strop de imaginație să nu-mi mai zboare prin cotloanele minții, împingându-mă, în ciuda opoziției mele, spre un abis de frustrări la care să mă condamn fără oprire.

Dar cum aș putea face asta când amintirile reapar constant, ca niște văpăi ucigătoare ce mă torturează fără milă? Cum aș putea să uit persoana care mi-a înseninat viața cu doar un zâmbet pueril? Cum aș putea s-o uit pe Anna?

Îmi amintesc că era o zi fierbinte de început de august, în anul 2014. Decolasem de pe aeroportul din Istanbul, în jurul orei nouă dimineața, și mă îndreptam spre cel mai mare succes al meu ca arhitect de până atunci, unul de care eram mândru, dar, în aceeași măsură, și covârșit. Realizasem schița unui lanț hotelier din Insulele Caraibe, cel mai important proiect din acea vreme, la care lucrasem timp de două luni și obositoare luni.

Și, Doamne, ce bogat și faimos visam că voi fi, poate chiar și cel mai mare Don Juan al tuturor

timpurilor. Eram mândru de aspectul meu, de mușchii dobândiți la sală, de părul negru pe care mi-l lăsasem să crească până la umeri, și chiar și de barba care deseori mă enerva că nu stătea dreaptă. După optsprezece ore de zbor și două escale, avionul ateriza pe înserate, parcă triumfător, în San Juan. M-am cazat, cu sufletul plin de speranță, la unul dintre hotelurile de lângă plaja Isla Verde, iar a doua zi de dimineață, măcinat de emoții, am pornit spre Carolina, unde urma să mă întâlnesc cu clientul. Eram tras la patru ace, într-un costum albastru acvamarin cu butoniere, cu părul prins într-un coc la spate și ochelari negri pe ochi, iar dosarul stufos îl țineam într-o mână tremurândă, pe lângă corp.

Soarele se ridicase de mult în înaltul cerului și împrăștia peste oraș o căldură vărată. După treizeci de kilometri agonizant pe autostradă, șoferul a oprit mașina în fața unui restaurant cochet, din interiorul căruia puteai admira priveliștea înconjurătoare. Carolina mă uimea prin decorul viu și colorat și prin simplitatea oamenilor ce treceau zâmbind pe lângă mine. Am intrat, m-am așezat la o masă și mi-am comandat o cafea, împotrivindu-mă, în sinea mea, ideii de a mă întoarce atât de repede acasă.

Sorbeam leneș din licoarea înspumată și contemplant peisajul, dar clinchetul metalic ascuțit scos de broasca ușii restaurantului mă trezi brusc din reverie. Un miros proaspăt de pepene galben mă lovi ca o avalanșă și mă făcu să întorc nedumerit capul. La una dintre mesele aflate în diagonala celei la care stăteam, tocmai se așeza o fată subțirică, îmbrăcată într-o rochie roșie, vaporeasă. Părul ei ciocolatiu cădea precum o cascadă în jurul umerilor fragili. Poate doar ghinionul făcuse ca ea să se așeze

cu profilul spre mine, așa că nu-i vedeam tot chipul, dar îi puteam observa linia fină a nasului, care cobora suav spre buzele pline, acoperite cu ruj de un roșu purpuriu. Coborând atent cu privirea, am observat că purta un lăntișor argintiu pe una din gleznelor înguste, iar pantofii de culoare neagră o făceau impunătoare, poate chiar arogantă. Mi-am fixat ochelarii de soare mai bine și mi-am îndreptat atenția spre decolteu, care spre dezamăgirea mea, era acoperit de materialul rochiei. Aproape c-am și oftat de ciudă!

Am fost distras de la toate astea când broasca a scos un al doilea sunet ascuțit, iar pe ușa restaurantului a intrat un bărbat trecut de patruzeci de ani, în costum alb, cu părul aranjat pe spate. Era cel pe care-l așteptam. M-am ridicat, i-am strâns mâna și am făcut cunoștință, dar privirea mi-a căzut fulgerător pe chipul fetei, care se uita și ea la mine. M-am așezat înapoi la masă, împreună cu clientul. Inima îmi pulsa cu putere, dar puteam să jur că nu din cauza celui cu care mă întâlneam și nici din cauza emoțiilor legate de proiect, ci pentru că fata încă mă privea, cu buzele curbate obraznic. Câte fantezii nu-mi zburdau atunci prin minte... Am strâns cu putere din pumni și m-am concentrat pe cel din față, care mă privea cu niște ochi cercetători, ca și cum ar fi știut cu ce era mintea mea atât de preocupată.

Câteva zeci de minute mai târziu, proiectul a fost declarat perfect, contractul a fost semnat, iar clientul a plecat, cu promisiunea unei noi întrevederi, peste exact zece zile, în Insulele Caraibe. Rămas singur, mi-am mai comandat o cafea și am descoperit că fata era tot la masă, singură, sorbind plictisită dintr-un cocktail. Mă gândeam cum să încep, ce să spun? Nu puteam să plec fără numărul ei de telefon, trebuia să

o fac să-și dea seama că o observasem, că o admiram și că poate aș fi vrut o întâlnire. Brusc, s-a ridicat, iar inima mi s-a oprit pentru o secundă, crezând că urma să plece și că nu aveam să o mai văd niciodată. A înaintat spre mine, cu intenția de a trece mai departe, iar mirosul acela impertinent de pepene galben se apropia și el din ce în ce mai mult. În timp ce pășea încet, dar ferm pe lângă mine, cu un zâmbet ștrengar pe buze, mâna i se mișcă subit într-o parte izbind ceașca mea de cafea, al cărei conținut ateriză pe costumul meu.

— Ce naiba! am murmurat, sărind de pe scaun și aruncând o privire rapidă spre oamenii din sală.

Am smuls un șervețel din suportul de pe masă și m-am uitat cu ostilitate spre ea. Părea surprinsă de privirea mea, nu se aștepta la o astfel de reacție. Smulsese și ea un șervețel și, fără prea multă timiditate, începuse să frece pata de pe cămașa albă, care acum contrasta puternic cu tenta roșiatică pe care fața mea o căpătase în urma acestei situații penibile. La masa din dreapta, un bărbat trecut de treizeci de ani zâmbea amuzat, arătându-și dinții într-un mod grotesc, iar în dreapta, trei puștoaice creole chicoteau de zor, cu ochii țintă la noi.

— Vă rog să mă scuzați, spusese fata, în cele din urmă. Numele meu e Anna. Voiam să merg la baie și, din greșeală, am alunecat pe gresia asta lucioasă și am mișcat involuntar mâna.

Poftim? Alunecase? Voia la baie? Nu i-am spus nimic. Deși mi se părea amuzant și aș fi râs în hohote, m-am mulțumit doar să zâmbesc.

Așa a început povestea noastră. Am invitat-o la masa mea, ne-am comandat câte un Piña Colada și am început să vorbim fără nicio reticență, ca și cum

am fi fost doi vechi prieteni care se cunosc de-o viață.

Timpul a trecut, iar relația a avansat mult, întinzându-se pe câțiva ani, până când, într-o zi fatidică, când navigam împreună pe apele tulburi ale Bosforului, soarta a venit ca un vârtej și mi-a răpit-o. Anna a ieșit din viața mea cu viteza unui trăsnet violent, dispărând fără nicio urmă.

Aveam atunci douăzeci și trei de ani și acumulasem atâta singurătate și indiferență din partea familiei, atâta suferință cauzată de traiul precar în care crescusem și atâta ură din partea oamenilor ce mă-nconjurai, încât pierderea fulgerătoare a ei m-a lovit în moalele capului și m-a distrus complet. Eram o epavă.

Mă întreb deseori dacă Anna chiar a avut cu adevărat vreo vină în dispariția ei misterioasă, pentru că nici până în ziua de azi nu mi-a răspuns nimeni la nicio întrebare. Mama fusese mereu împotriva ei, încă de la început. A dat-o afară din casă chiar în ziua în care ne-am dus la ea în vizită, pentru a o anunța că ne logodim, spunând: „*N-am nevoie de o sărăntoacă în familie și nici nu vreau să văd cum îți distruge cariera!*” Conștient fiind că, în acele condiții, nu mai era nimic de spus, am luat-o pe Anna de mână, am dus-o în port și am plecat cu iahtul spre insulă, dorind să ne întoarcem acolo unde începuse totul. A fost însă cea mai nenorocită decizie pe care am luat-o vreodată. După câteva ore de navigat în larg, s-a iscat o furtună extrem de puternică. Țin mine că am intrat în cabină, după pelerinele de ploaie, iar când m-am întors, Anna stătea pe punte, cu degetele încleștate de balustradă. În mod bizar, ea râdea, dar mie îmi bătea inima îngrozitor de tare, din cauza spaimei. Parcă eram într-un carusel ce urma să se dea peste cap, iar

ea, încăpățânată ca un copil, nu venea la mine, să se adăpostească, oricât aş fi strigat-o. În clipa în care şi-a întors privirea în direcţia mea, iahtul s-a mişcat atât de puternic şi de brusc încât m-am dezechilibrat şi m-am prăbuşit pe podeaua plină cu apă. M-am ridicat rapid, am fugit spre ea, să o prind şi să o bag în cabină, dar... Anna nu mai era! Dispăruse fără nicio urmă!

Azi, la fel ca în multe alte dimineţi, mă gândesc dacă viitoarea mea soţie ar putea-o înlocui pe Anna şi mereu ajung la aceeaşi concluzie: poate sunt nebun, poate chiar am luat-o razna, iar mintea mea bolnavă nu se va mai face bine niciodată.

Urma să fac pasul cel mare fără niciun fel de ataşament amoros faţă de femeia care avea să îmi devină soţie. Aşa stând lucrurile, nu am cum să nu mă întreb ce naiba se va întâmpla dacă, la un moment dat, voi decide să-mi trag un glonţ în cap. Îi voi trage ei unul înainte? Sau o voi lăsa să-mi moştenească toate proprietăţile şi toţi banii?

Am cunoscut-o pe Kara întâmplător, la una din petrecerile organizate de proprietarii caselor construite după planurile mele. Purta o rochie neagră, fără bretele, lungă până-n pământ. La început am crezut că am vedeenii, că mintea-mi joacă feste şi eram gata să cred că o luasem razna, pentru că semăna izbitor cu Anna. Nuanţa părului ei şaten şi buclele perfecte arcuite pe umeri, forma armonioasă a corpului ei, spatele acela senzual... Totul mi se părea o nebunie. Mă simţeam prins între două plăci tectonice ce se măcinau una pe cealaltă şi mă făceau praf. Într-un târziu, am observat că picioarele ei erau mai lungi, culoarea pielii mai deschisă şi umerii ceva mai pronunţaţi şi mai duri. Nu avea cum să fie...

— Deci... mă urmăreşti? venise întrebarea ei, cam

neășteptată, dacă ar fi fost să ne raportăm la echilibrul meu mental.

Râdea. Avea, ce-i drept un zâmbet frumos și pur, dar care mie, din cauză că îl comparam cu al Annei, mi se părea vag și inexpressiv. Nu era ea, dar semăna al dracului de bine.

Discuția noastră evolua într-un ritm destul de lent, ea împingând, de fapt, mai toate subiectele în față. Am aflat în acea seară că era cântăreață de jazz într-un local deținut de tatăl ei, iar după câteva întâlniri, am descoperit și motivul pentru care se hotărâse să-mi acorde o atenție mai deosebită. O interesau banii și statutul în societate!

Răsuflând obosit, încă nesigur de oportunitatea acestei căsătorii, m-am ridicat în picioare, apucând ferm gulerul sacoului ce stătea lipit de spătarul scaunului directorial din piele. Aveam impresia că, în ciuda florilor reci pe care-i simțeam traversându-mi grăbiți coloana, zăpușeala puneă stăpânire pe mine precum un prosop înmuiat în apă fierbinte, iar asta nu din cauza vreunei emoții rătăcite, ci a efortului pe care îl depusesem până terminasem de trasat și ultima linie pe foaia de hârtie.

Muncisem mai bine de trei săptămâni la schița unei vile clasice, care urma să se construiască pe un teren de șapte sute de metri pătrați, amplasat în imediata apropiere a Oceanului Atlantic. Nu mi-a fost deloc ușor, iar acum trebuia să mă duc pe șantier. Tocmai eu, într-o zi noroasă de mai, ce amenința cu o ploaie deasă, cu stropi mari și fulgere catastrofale. Nu asta ar fi însă problema, căci, în astfel de zile mohorâte nu de furia naturii mă tem, ci de depresia mea coplășitoare, pe care mă chinuiesc s-o ascund în mine, pretinzând că sunt normal. Și când mă gândesc

că, după semnarea contractului, va trebui să rămân captiv două săptămâni în Long Island, mă ia cu zăpăceală, iar singurul motiv e acela că, acum, detest oceanul.

Din nou, mi se pare comic. Locuiesc într-o țară ce se întinde pe două continente, înconjurată de trei mări uriașe, asta dacă n-o mai punem la socoteală și pe cea interioară, numită Marmara, dar mie nu-mi place apa. Cândva, adoram tot ce-nseamnă soare, valuri și nisip fierbinte și iubeam mirosul înviorător de alge și coji de portocale, Turcia fiind renumită pentru plajele ei presărate, la voia întâmplării, cu pini, palmieri și zeci de portocali. Iubeam și croazierele acelea luxuriante și fantasmagorice în largul de cerneală al oceanelor. Asta a fost însă demult...

Mă foiesc pe lângă scaun, privind ceasul cu respirația din ce în ce mai agitată și îngreunată.

— Mika! țip către ușile de sticlă din dreapta mea, aceasta fiind a treia încercare de a o face atentă.

Este ora șapte, trebuia să fiu plecat de zece minute, dar îmi aștept încă asistenta, care uită întotdeauna ce are de făcut. Mereu trebuie să urlu și să-mi fac nervi, dar ea tot nu pricepe nici măcar lucrurile esențiale. Și uite-așa trec două minute, trei, patru...

— M-ați chemat, domnule? mă repede ea, cu ochii bulbucați și cu mâinile pe jumătate în aer, opintindu-se în prag, cu o respirație greoaie, de parcă i-ar seca plămânii.

— Dosarul pentru Grove, Mika! repet, pentru a nu știu câta oară, în timp ce din ochi îmi scapără scânteii de furie. Ai uitat ce dracu' trebuie să faci? Ceasul, Mika! spun bătând cu degetul în cadranul negru de la mână. De un singur dosar trebuia să te ocupi în dimineața asta! adaug, cu o voce insistentă.

Mă întreb deseori de ce naiba o mai țin în companie, dar întotdeauna îmi aduc aminte că duce o viața de rahat, plină de probleme, cu un soț alcoolic, care nu lucrează, și un copil mic pe care se chinuie să-l crească singură. Ce să fac? Adem Seza cel milos...

În timp ce ies plin de nervi din birou, Mika mă depășește în fugă, pe tocurile alea pătrătoase și urâte, se oprește la trei metri mai în față, chiar în drumul meu, se rotește pe călcâie și împietrește în loc.

— Domnule, îmi spune firav, cu o ușoară urmă de îngrijorare în glas, vă rog să nu vă supărați pe mine că vă spun, dar aseară am avut un vis îngrozitor. Ceva rău urmează să se întâmple!

Privesc fețele câtorva angajați care s-au oprit pentru o secundă din activitățile lor, ca să ne urmărească, strângându-mi buza de jos între dinți, ca într-o menghină, pentru a-mi înăbuși furia.

— Mika, tu chiar ai de gând să-mi irosești și mai mult din timp? o întreb, cu multă stăpânire de sine.

— Doar puțin... Ascultați-mă, vă rog! V-am visat pe dumneavoastră. Erați pe plaja unei mări învolburate și alergați speriat spre valuri, fugărit fiind de o haită de câini cu spume la gură. Chiar înainte să vă aruncați în apă, câinii v-au prins și au început să tragă de dumneavoastră, rupându-vă hainele și sfâșiindu-vă carnea. N-ați scos niciun țipăt, nici măcar un cuvânt. Apoi, a venit un val puternic și negru și v-a înghițit, iar câinii au rămas pe plajă, cu bucăți de material în gură. După aceea, a început o ploaie grea, aspră și iute... În acel moment, soțul meu m-a trezit, pentru că mă agitam și țipam în somn. Până și el s-a cutremurat când i-am povestit acel vis și mi-a confirmat că nu e de bine. Se va întâmpla ceva, domnule! Vă rog, aveți mare grijă!